

[Jes Lunde]

Jeg har ikke kunnet høre noget i talerne fra regeringens side, som har givet problemer med dagsordenen. Hr. Poul Nielson sagde oven i købet direkte, at der ikke var noget i SF's dagsorden, der stødte. Det var den direkte formulering i hr. Poul Nielsons tale, og når fru Bente Juncker nu også synes, at det hele er så udmærket, hvad er der så tilbage af problemer? Hvad er det, der gør, at regeringen ikke vil forpligte sig til noget som helst i dag?

Elisabeth Arnold (RV):

SF's forespørgsel om den økologiske skattereform skal også fra radikal side ønskes velkommen. Vi vil gerne have denne debat. Vi vil selvfølgelig også gerne have haft en ren skattereformdebat, men det har vi snart haft mange gange. Nu venter vi på at få lejlighed til at komme videre, og jeg er glad for, at der i dag har været tilsagn fra så mange partier, både fra Fremskridtspartiet, fra Venstre og fra De Konservative, om, at man gerne vil have gang i skattereformforhandlingerne. Det er i hvert fald udmærket at have det udgangspunkt, at folk er villige til at indgå i forhandlinger på baggrund af et fælles oplæg.

En økologisk skattereform, som SF forestiller sig det, kender jeg ikke i detaljer, men jeg har selvfølgelig lyttet til ordførertalerne i dag og vil i mit signal fra Det Radikale Venstres side lægge vægt på, at formålet primært, så vidt vi kan se, skal være det miljømæssige. Hvis det skal have en effekt på miljøet, skal det være det, man skal måle, det skal være det, man skal planlægge efter, og det skal være det, man skal kontrollere bagefter.

Men når man lægger ordet skattereform ind i det, ligger der også det i det, at det selvfølgelig skal indgå som et integreret led i det almindelige skattesystem, og det kan miljøafgifterne, som de er i dag, næppe gøre. Det er rigtigt, at de kan øge ressourcebevidstheden. Det er rigtigt, at de kan nedsætte forureningen, at de kan omstille processen mellem forbrugs- og produktionsmønstre, og at de kan støtte finansiering til oprydning efter gamle synder.

Men som vi har det i dag, har vi en høj beskatning af arbejdskraft, som vi har rigeligt af, og en lav beskatning af de begrænsede ressourcer. F.eks. har vi en utrolig sløset omgang med rent drikkevand. Bare tænk på den måde, hvorpå vi vasker tøj, bruger badevand og va-

sker bil i rent drikkevand. Det er i virkeligheden et utroligt fråds, som andre lande ville misunde os.

Den fordeling ser vi gerne ændret, og vi vil også gerne gavne miljøet og ændre forbrugsbevidstheden og adfærden hos borgerne. Det lyder besnærende. Men vi er heller ikke blinde for, at de måske uønskede konsekvenser af at lægge så meget vægt på miljøafgifterne er, at sigtet med skattepolitikken, nemlig at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder, måske mistes. Det må efter radikal opfattelse ikke ske.

Der kan være miljøafgifter, der har karakter af det, der kaldes kopskatter, altså at der simpelt hen lægges en fast afgift på hver eneste menneskelig aktivitet, og det vil sige, at der skal være sociale kompensationer og der skal være mulighed for, at man kan eksistere som levende menneske uden at skulle beskattes bare af det at være til. Det er problemet med miljøafgifterne, og det må SF også være klar over. Det ved jeg også fra deres tidligere beskrivelser at de udmærket godt er.

Der er også en anden ting ved miljøafgifterne, som er problematisk, og det er, at der ikke er nogen progression, og jeg er ikke sikker på, at jeg helt forstod det forslag, som hr. Jes Lunde kom med om at få en progressiv forbrugsafgift. Mig bekendt har det ikke været gennemført med stort held nogen steder. Det har været forsøgt i ganske enkelte lande her i verden, men har aldrig været gennemført med nogen grad af succes.

Det sidste problem med miljøafgifterne er et, der er nævnt af flere andre ordførere i dag, og det er selvfølgelig, at hvis effekten af miljøafgifterne er, som den bør være, nemlig at folk ændrer adfærd og bruger mindre af den pågældende begrænsede ressource, kommer der også et lavere provenu. Det skulle nemlig betyde, at man for at kompensere for hullet i statskassen øger afgifterne igen, for så står der jo idiot på ryggen af én, hvis man sparer på de begrænsede ressourcer og så bare får forhøjede afgifter.

Det er den klemme, man ofte er i med miljøafgifter, at det ikke må blive så provenutungt, at det ikke må blive så vigtigt at få det provenu i statskassen, som miljøafgifterne giver, at det betyder, at incitamentet til at spare bliver fuldstændig illusorisk.